

Fra propaganda-avdelingene.

105051

Efterhvert som foredragssentralen ble bygget opp og ble effektiv, merket vi at behovet for mer organisert propagandavirksomhet lokalt ble stadig mer påkrevet. Arbeidet i distriktene måtte tilpasses lynnet i landsdelene, selv om skjemaene kunne brukes på samme måte.

Så da foredragssentralen virket tilfredsstillende, ble jeg flyttet fra Oslo til Skien for å bygge ut apparatet i Telemark. Jeg fikk hybel hos kretsforeren i Telemark, kontor i Ibsenhuset og fikk etterhvert trenet opp folk til oppgavene. I Telemark var det to helt forskjellige befolkningsgrupper: Bondebefolkningen i de ofte trange dalene, og som var strengt nasjonale med store interesser i kunst, både forming og maling samt byggekultur. Den andre større gruppen var en for en stor del innflyttet industribefolkning, meget venstre-radikal, ofte kommunistisk, nærmest sjøen og papirfabrikkene.

Derfor ble da også propagandaarbeidet også lagt an på to ulike måter. Skien-Porsgrunn og Kragerø, var nedre distrikt og bygdene helt opp til Fyresdal og Rauland, måtte behandles anderledes.

Et eksempel: Da det ble varslet kinostreik i byene, fikk jeg kino-bestyrerne i Porsgrunn og Skien til å sette opp fargefilmene Münchhausen og Die Goldene Stadt der med stor reklame omkring. Kinostreiken ble fiasko. I Övrebygdene hadde vi møter med bunad, hardingfele og folkevisedans. Der traff vi det nasjonale.

Men en gang holdt det på å gå galt. En gruppe av de kommunist-inspirerte dro Telemark rundt med malerbokser og klinte Leve Kongen på stolper og fjell. Dette var farlig. De to gruppene måtte ikke finne hinannen. Så vi fikk også tak i maling, dro i nattens mulm og mørke rundt og føyet til Og Stalin der hvor det for sto Leve Kongen. Den tyske berateren ville jeg ikke snakke til om dette. Jeg gikk ut fra at den slags humor forsto han ikke. Men han ble nok alarmert av en eller annen. Han fikk tak i meg oppe i Rauland. Men da var aksjonen avsluttet, så da fikk jeg på en måte banket inn i huguet på ham hva saken gjaldt. Og mange bønder ble forbannet fordi "kystrampen" ville annektene kongen deres. Men berateren rapporterte nok til Oslo. Så ~~ba meg~~ senere om ikke å sette berateren i klemme. "Moro var det lell."

I begynnelsen av 1943 var det videre igjen. Da ble det Östfold som trengte hjelp. I Sarpsborg hadde fylkesforeren en ivrig propagandamann. Han manglet ideer, men var lærvillig og arbeidssom. Så det varte ikke lenge før han klarte kontorjobben selv. Da dro jeg og mer avgårde på foredragsturneer selv. Jeg var også blitt lei av papirkrigen, ~~og så~~. Og fra Sarp. var det ~~også~~ lett å dra til Oslo også. Så jeg så med god samvittighet ~~gjennom~~ min egen kone rett som det var. Da jeg for annen gang meldte meg til front-tjeneste, gikk ikke det bedre enn den første. Skjörn i Germ. SS fant ut at jeg talte og skrev så godt tysk at jeg ble plassert som ideologisk leder på SS-schule Kongsvinger. Han ville ha noe mer norsk over opplæringen der. Og mente at jeg kanskje kunne påvirke Leib og Beijermann noe bedre enn de som hittil bare hadde sagt ja og amen til planene. Så det ble den ~~første~~ tjenesten. Men der likte jeg meg. Kom godt ut av det med Obersturmföreren og fikk såpass dreiss på historie og ideologi at jeg ble godtatt. Men en gang ble Leib vild. Han sto på gangen og lyttet og hørte at jeg på spørsmål om hvem som skulle overta den germanske ledelsen når Hitler en gang ble borte. Jeg svarte at etter min mening måtte det bli den som mest skilte seg ut som leder når den tid kom. Vi rant jo av samme rot, både tyske, norske og islendinger for den saks skyld. Måtte der Führer ennå leve lenge. Det ordnet seg nok.

fra propagandaavdelingen.

Etter tinen ble jeg innkaldt til Leib. Han skulle ikke ha noen norsk fraksjonsvirksomhet. Vi er jo alle like gode germaner, sa jeg. Og das ur-nordiske er vel ikke dårligere her enn hos dere. Dessuten kan man vel ikke bare telle hoder og få resultat av det. Dr. Stockmann uttalte i sin tid noe om det. Hvem er dr. Stockmann, ville han vite. Les Ibsen, han var neppe dårligere enn Dem og meg, Sturmbannführer, sa jeg.

Denne historien fortalte jeg etter oppfordring fra adv. Baumann til lagmannen i retten. Han slo Dem veit da, svarte denne. Nei, herr lagmann, repliserte jeg. Sa var De heldig, bemerket denne.

Nå har jeg krampe i fingrene, så det får være nok for denne gangen.

9/6-1990

R.K.

B.S. Til min store tröst kalte Beyermann meg alltid for Halb-Soldat, selv om jeg til Hitlers Geburtstag 1945 ble Ober-Scharführer.

D.S